

למדנו אתמול על הנחת היסוד הפשוטה והאמתית של אברהם אבינו שיש בורא ומנהיג לעולם. במקום אחר, ממשילים זאת חז"ל במדרש מדהים: 'מעשה שבא מין [כופר] אחד ואמר לרבי עקיבא: 'העולם הזה, מי בראו?' אמר לו: 'הקדוש ברוך הוא'. אמר לו: 'הראני דבר ברור'. אמר לו: 'מה אתה לובש?' אמר לו: 'בגד'. אמר לו: 'מי עשאו?' אמר לו [הכופר]: 'האורג'. אמר לו [רבי עקיבא]: 'איני מאמינך הראני דבר ברור'. אמר לו: 'ומה אראה לך, ואינך יודע שהאורג עשאו?' אמר לו: 'אתה אינך יודע שהקב"ה ברא את עולמו?' נפטר אותו המין, אמרו לו תלמידיו [לרבי עקיבא]: 'מה הדבר הברור?' אמר להם: 'בניי, כשם שהבית מודיע על הבנאי, והבגד מודיע על האורג, והדלת על הנגה, כך העולם מודיע על הקב"ה שהוא בראו'."

אחרי מדרש כל כך מדהים ויפה, אין צורך להכביר במילים. תשובתו של רבי עקיבא למין הייתה שלא ייתכן שהעולם המורכב והמתואם כל כך נברא מעצמו, ללא בורא ומנהיג. **עצם העובדה שיש עולם – מעידה על כך שיש בורא לעולם!** מי שמתבונן בעולם בעיניים טהורות וישרות, חייב להודות שיש לו מנהיג שמכוון ומנהל את מציאותו.

מצוות 'תוספת שבת' הלכות

ציוותה אותנו התורה שנוסיף מעט מהחול על הקודש, ונקבל את קדושת השבת מעט קודם, בדקות האחרונות של יום שישי. כך נוסיף כמה דקות מן החול אל הקודש. וכן לגבי צאת השבת. לדעת רוב הפוסקים 'תוספת שבת' חיובה מהתורה.

על ידי 'תוספת שבת' אנו מראים בעצמנו שהשבת חביבה עלינו מאוד, עד שהננו יוצאים לקראתה ומקבלים אותה עוד לפני כניסתה, וכן מלווים אותה ביציאתה. כמו אורח יקר שיוציאים לקראתו בכניסתו ומלווים אותו מעט בצאתו לדרך. כדי לקיים את מצוות 'תוספת שבת', הננו צריכים להקדים ולקבל את השבת מעט לפני שקיעת החמה. **מנהג הנשים** לקבל את השבת בעת הדלקת נרות, ובירושלים נהגו לכתחילה לקבל את השבת ארבעים דקות לפני השקיעה, בחיפה שלושים דקות לפני השקיעה, ובתל אביב וברוב ערי הארץ עשרים דקות לפני השקיעה. **הגברים** נהגים לקבל את השבת מאוחר יותר, ואף הם צריכים לקבל את השבת כעשר דקות לפני השקיעה, כדי להוסיף מהחול על הקודש.

"**גנב חובש כיפה**" צעקה כותרת שחורה בעיתון. מר רוזנברג נופץ מול אשתו בתמונה שהופיעה לצד הכותרת, ובה נראה הגנב חובש הכיפה שידיזו היו כבולות באזיקים כשהוא מנסה להסתיר את ראשו במעיל. "תאמיני לי, הדתיים האלה... בדיוק כמו כולם. גם הם שקרנים, רמאים, גנבים. עדיף להיות בן אדם חילוני ישר והגון ולא דתי שגונב עם כיפה".

לפעמים יוצא לעבור בשבת ליד כביש. אם אתם לא גרים בשכונה דתית, קרוב לוודאי שיעברו שם, למרבה הצער, מכוניות. ובלב תעלה שאלה: למה? למה אנשים לא רוצים לשמור על השבת?

אז זה נכון שיש הרבה סיבות לדבר, אבל אנחנו נתמקד הפעם באחת. הסיבה היא **אולי אני. אני?! אבל אני ממש בסדר, ולא עשיתי שום דבר רע לאף אחד...**

הרעיון הוא, שהסיבה לכך שאנשים מתרחקים מן האמונה היא שהם רואים אנשים **לא מוסריים** כמוני. האדם החילוני אומר לעצמו: "אם גם אדם דתי מכה את אשתו ואם גם אדם דתי מדבר בגסות, אז למה בעצם להיות דתי?". ברור שיש כאן טעות, וההסתכלות על האדם הפרטי אינה מעידה בכלל על ערכי הדת, אבל – מה לעשות, את זה האדם החילוני לא תמיד יודע.

אנחנו צריכים להיזהר מאוד מאוד, שחס וחלילה לא נחלל את השם. אחד ההסברים לביטוי **חילול השם** הוא **חלל השם**. כאילו במקום הזה, באשמת מעשיי, לא מתגלה שם השם.

אם נרצה או לא, **אנחנו נציגים**. ברגע שיראו אותנו נוהגים ביושר, באדיבות ובעדינות, ייתכן שנציג בכך לעוד אדם רחוק את הדת והאמונה בצורה שהוא עדיין לא זכה להכיר. אולי בזכות מפגש כזה הוא יזכה להתקרר עוד קצת. אין לדעת.

אומרים שכאשר מפנים אצבע מאשימה כלפי מישהו, באותו הרגע ממש שלוש אצבעות מופנות כלפינו ואצבע אחת כלפי השמים. אז גם כאן הכלל הזה תופס; כשרואים אנשים רחוקים מתורה ומצוות זאת אולי הזדמנות, במקום להאשים את כל העולם, לראות מה אנחנו יכולים לשפר בהתנהגות שלנו כדי שונכל להאיר יותר לעולם.

ישנם הרואים את מפעלות ה' וישנם המאמינים בכך. אולם האמונה ברורה ובהירה מן הראייה.

(הרבי מקוצק)